

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Κ. ΒΕΛΛΙΔΗΣ

ΕΠΙΤΙΜΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. ΜΠΗΤΟΣ

ΤΟΞΕΥΜΑΤΑ

ΩΣ ΝΑ μὴ ἐφθάναν διὰ τὴν Τουρκίαν αἱ ἀτε-
λείωτοι ὑποθέσεις, παρουσιάζεται σήμε-
ρον εἰς τὸ μέσον καὶ αὐτὸ τὸ περίφημον ζήτημα
τοῦ Ἀντς, ποῦ ζητεῖ τὸν σχετικὸν τοῦ νόμου καὶ
δὲν τὸν εἰσφέρει. Ξεύρετε δὲ τί εἶνε ὁ νόμος τοῦ
Ἀντς; Εἶναι ἕνας νόμος ὁ ὁποῖος ἂν καὶ Ἀμε-
ρικανικὸς δὲν εἶναι καθόλου παράξενος, διότι ἀ-
πλοῦστα διατάσσει ὅτι, ἅμα σοῦ βγάλη ἕνας τὸ
μάτι, πρέπει νὰ τοῦ βγάλῃς καὶ τὰ δύο. Ἡ
κυβέρνησις ὅμως, παρεξηγήσασα τὸν νόμον αὐτόν,
προσπαθεῖ σήμερον νὰ βγάλῃ τὰ μᾶτια τῆς
μόνη τῆς διὰ νὰ μὴ βλέπῃ εἰς τὸ ζήτημα τοῦ Ἀντς
καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου τοῦ Ἀντς. Καὶ ἔ-
τσι κινδυνεύει νὰ στραβώσῃ καὶ τὴν ὑπόθεσιν
καὶ νὰ δώσῃ εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς τὸ δικαίωμα νὰ
ἐκμεταλλεῖωνται ἀκόμη τοὺς ποταμοὺς Εὐφράτην
καὶ Τίγριν, οἱ ὁποῖοι εἶναι σωστὰ μετολλεῖα ρευ-
στοῦ χροσσοῦ, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ ἐκμεταλλεῖσθῃ
αὐτὴ τὴν περίστασιν καὶ νὰ παραδώσῃ τοὺς Ἀγ-
γλοὺς κεφαλαιούχους εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ Εὐφράτου
διὰ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ μίαν ὥραν ἀρχύτερα εἰς τὸ
στόμα... τοῦ Τίγρεως.

ΑΛΛΑ ἢμπορεῖ νὰ εἰπῇ κανεὶς, εἶναι ἀνάγκη
νὰ γίνεταί τὸση φασαρία διὰ τὸ νερόν τοῦ
Εὐφράτου καὶ νὰ δημιουργῆται νέα σοβαρὰ ὑπό-
θεσις; Ξεύρω κ' ἐγώ; Φαίνεται ὅμως, ὅτι εἶναι ἀ-
νάγκη, διότι ἡ ὑπόθεσις Ἀντς εἶναι ἀκριβῶς ἀπὸ
ἐκεῖνας ποῦ σπκόνουν... πολὺ νερό. Ἴσως
δὲ δι' αὐτὸ κινδυνεύει τώρα καὶ ἡ Κυβέρνησις νὰ
πνιγῇ εἰς τὰ ροχὰ τοῦ... Εὐφράτου καὶ τοῦ Τί-
γρεως.

ΠΙΘΑΝΟΝ ὅμως ἢ ὑπόθεσις Ἀντς νὰ ἦλθον
εἰς τὸ μέσον, διότι ἡ λέξις Ἀντς εἶναι τῆς
μόδας. Προχθὲς εἰς μίαν πόλιν τῆς Ἀμερικῆς οἱ
λευκοὶ ἐδήρυσαν ἐναντίον ἑνὸς μαύρου τὸν νό-
μον τοῦ Ἀντς. Καὶ αἱ Ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες
αἱ ὁποῖαι ποτὲ δὲν λέγουσιν ψεύματα, ἀναγράφουν,
ὅτι καὶ εἰς τὴν Τουρκίαν σήμερον ὁ νόμος τοῦ
Ἀντς παίζει καὶ δίνει. Ἐχομεν ὅμως καὶ νοῦ-
μερο τρία ὑποθέσιν Ἀντς. Ἀλλὰ τὴν διηλυτα-
σίαν τῶν 40 ἀξιωματικῶν τοῦ ἐπιτελείου ὑπὸ ἐ-
ρὸς συναδέλφου τῶν εἰς τὸ... Ἀντς τῆς Ἀν-
τιρίας.

ΑΛΛ' ἂς ἀφήσω τὰς ξέναις ὑποθέσεσι καὶ ἂς
κυττάξω ὀλίγον καὶ τὰς ἰδικὰς μας. Ἀλλὰ τὴν
τί γίνεται ἐδῶ εἰς τὴν Μακεδονίαν. Ἀλλὰ τί νὰ
προτοκυττάξω καὶ τί νὰ προτοθυμηθῶ; Δι' αὐτὸ
προτιμῶ νὰ τὰ λησμονήσω ὅλα. Ἐτοί κ' ἐγὼ θὰ
ἔχω ἦσυχον τὸ κεφάλι μου, διότι δὲν θὰ ὑπάρχη
μέσα εἰς αὐτὸ τίποτε... (ἐνοχλητικὸν διηλυ-
τὸν) καὶ οἱ ἀναγνώσται τοῦ «Βέλους» δὲν θὰ εὐ-
ρεθοῦν εἰς τὴν λυπηρὰν θέσιν... νὰ σκε-
φθοῦν περὶ σοβαρῶν καὶ σπουδαίων. Τὸ μόνον
ἴσως τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ θὰ
ἦτο τὸ θέαμα τῶν τόσων τραυματιῶν, οἱ ὁποῖοι
περιφέρονται σήμερον εἰς τὴν Θεσσαλονίκην.
Πραγματικῶς πρέπει νὰ μᾶς συγκινοῦν αὐτοὶ οἱ
τραυματῖαι, διότι εἶναι τραυματῖαι τοῦ... φηφτυ-
τουϊσμοῦ. Ἐπειδὴ διηλυτὸν ἔσπασαν πέντε ἔως ἕξ
τὰ χεῖρα τῶν καὶ τὰ πόδια τῶν εἰς τὸ Σκαῖτιν—
ρίγκ καὶ ἔγινε λόγος περὶ τὸ ὄνομά τῶν, ἔπρεπε
τὸ ἐν τρίτον τῶν νέων τῆς Θεσσαλονίκης νὰ μᾶς
παρουσιασθοῦν ἔξαφνα σακάτηδες, ζητιανεύον-
τες ὀλίγον... φηφτυτουϊσμόν.

ΔΕΝ ἢμπορῶ νὰ παραδιωπήσω καὶ ἐν ἄλλο
γεγονός. Τὸ κλείσιμον τῶν Βουλγαρικῶν
(Βλέπε συνέχειαν εἰς τὴν 8ην σελίδα.)

ΤΑ ΚΡΥΜΜΕΝΑ ΤΑΛΑΝΤΑ

Από την πλουσίαν έσοδείαν τής έκτάκτου συνεργασίας, τήν οποίαν είχε τὸ «Βέλος» μετά τήν έκδοσιν τοῦ πρώτου φύλλου του καί ἡ ὁποία, ὡς ἐλπίζομεν εἰς τὸν θεόν, θά ἐξακολουθήσῃ, προσφέρω καί σήμερον μικρὸν μέρος εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστας αὐτοῦ.

Ἡ προσφορὰ γίνεται μὲ τὸ σταγονόμετρον, διότι τὰ ὠραία πράγματα πρέπει νὰ τὰ ἀπολαμβάνωμεν λίγο—λίγο. Ἔτσι αισθανόμεθα καί καλλίτερον τὴν ὠραιότητά των καί ἡ ἡδονὴ τῆς ἀπολαύσεως διαρκεῖ περισσότερο.

Ἄλλ' ἀφίνω τὰς θεωρίας καί ἔρχομαι εἰς τὴν παράθεσιν τῶν ἐκλεκτῶν πνευματικῶν ἔδρασμάτων, τὰ ὁποία ἐγεύθη πρῶτος ἐγὼ καί τὰ εὖρον πολὺ νόστιμα. Ἐάν ἤμην ἰατρός, θά τὰ συνιστοῦσα ὡς ὀρεκτικά διὰ τοὺς ἔχοντας λεπτὸν στομάχι.

Καί παραθέτω πρῶτον ἓν ποίημα, τὸ ὁποῖον ἔλκει τὴν καταγωγὴν του ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Μακεδονίας καί φαίνεται τέκνον πνευματικῶν πατρὸς ἀληθῶς...
Σ α τ Ὑ ρ ο υ .

Ἴδου αὐτό.

*Πῶς παράπονα θρυλλοῦνται
κι' ὁμοί Φεῦ! παραπονοῦνται
π' τὴν... Φανή,
ἀφοῦ πάντα τὰ τηρῆ;*

*Πρώτη πρῶτη χωρὶς μοῦλια
εἰς τοὺς γάμους, στὰ τραγούδια.*

*Εἰς τὸ δρόμο ψ-ω καὶ μὶ
καὶ ἂν τῆχ; καὶ φ-α-γ-.*

*Ἴπ' τὸν χορδὸ ποτὲ δὲν λείπει
εἰς τὸ δίδειν γνώμας τρ-ι-τη*

*Εἰς τὸ σπῆτι τ... υ-ρ;
στὸ σχολ. ἰδὲ α-βι-ί-δι.
Τοῦ πλησίον τὴν ἀγά-πη
νὰ τηρῆ ποτὲ δὲν παύει*

*Κι' ὅποιον τύχη νὰ γέ' ᾶ
πῶς ἐκείνον δὲν ἐρᾶ;*

Ὅταν ἀνέγνωσα διὰ πρώτην φοράν τὸ ποίημα αὐτὸ καί εἶδα νὰ παρατάσσεται τόσο πολὺ τὸ σημεῖον — ἐνόμισα, ὅτι εἶχα ἔμπρὸς μου ἀλγεβρικὸν πρόβλημα πρωτοβαθμίου ἐξισώσεως. Ἀλλὰ κατόπιν προσέεξας καλλίτερον καί ἰδὼν τὴν συχνὴν ἐπανάληψιν τῆς λέξεως τ η ρ ε τ, ἐνόησα, ὅτι πρόκειται περὶ... τ υ ρ ο ποιήσεως καί ὅτι ὁ ποιητὴς τοῦ ποιήματος αὐτοῦ, ἂν δὲν εἶναι γαλατάς, θά εἶναι ἐξάπαντος κανέννας... τ υ ρ ο τρίψτης, ὁ ὁποῖος ἐπῆρε καί τὴν καυμένην τῆ Φανὴ γιὰ τυρὶ καί ἠθέλησε νὰ τ ρ ῖ ψ η... τῆ μούρη τῆς.

Ἄλλ' ἄς μεταβῶ ἀπὸ τὴν ἔ λ α φ ρ ἂ ν σατυρικὴν ποίησιν εἰς τὴν φιλοσοφικὴν.

Ὁμολογῶ, ὅτι μένω ἀκόμη ἐμβρόντητος καί κατὰπληκτος, ὀλίγον ἔλειψε νὰ μείνω καί... ἀπόπληκτος κατόπιν τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ποιήματος, τὸ ὁποῖον φέρει τὸν τίτλον:

«Φιλοσοφικαὶ παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων τῶν διερχομένων τὰς ὁδοὺς κατὰ διαφόρους ὥρας.»

Ὁ ποιητὴς τῶν φιλοσοφικῶν παρατηρήσεων ὑπογράφεται μὲ τὸ ψευδώνυμον « Ζ ω ῖ λ ο ς ». Ὑποθέτω ὅμως, ὅτι μετεχειρίσθη τὸ ψευδώνυμον αὐτὸ ἀπὸ μετριοφροσύνης. Τὸ ποίημα ἐκνοφορήθη, ἐγεννήθη καί ἐγαλουχήθη ἐδῶ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. Ὡστε εἶναι... γέννημα καί θρέμμα. Τὸ παραθέτω ὁλόκληρον, διότι θά διέπραττα μέγιστον ἔγκλημα ἂν τὸ ἐκολόθωνα. Ἴδου αὐτό:

*Εἰς τὸν δρόμον ποῦ πηγαίνο
βλέπω ἀνθρώπους νὰ περνοῦν.
Καὶ σὺ νὰ στὸν δρόμον μένω
; ἵδὲ νὰ ἰδῶ πῶς περπατοῦν.*

*Ἐνας φαίνεται νὰ τρέχει
θῆχ; βιαστικῆ δυν. αἰ.*

*Τὸν ρωτῶ σὰν τί νὰ ἔχη
καὶ αὐτὸς δὲν μ' ἀπαντᾷ.*

*Ἄλλος σὰν Ἀριστετέλης
σοβαρὸς περιπατεῖ.
Τὸν ρωτῶ—«μήπως καὶ θέλεις
νᾶβρ. εἰς σ' εἶλα τὸ γιατί;»*

*Ἄλλ' ἐκείνος δίχως λέξη
νὰ μοῦ εἶπ', προχωρεῖ.
Πλὴν ἄλλ' ὅπως ἄς προσέξῃ;
ἡ σοφία σ' εἶλα δὲν ὠρεῖ.*

*Τρίτος ὡσπερ Ἰνδιάνος
περπατᾷ καμαρωτὸς
καὶ δὲν σκέπτεται' ὅτι νάνος
ὡσὰν ἄλλους εἶν' αὐτός.*

*Βλέπω κι' ἄλλους νὰ διαβαίνουν
ποῦ δὲν ἔχουν μετρημὸν
κι' ἀπ' ἐδῶ κ' ἔμπ' ἐκεί πηγαίνο
δίχως νὰ κρατοῦν ρυθμὸν.*

*Πλὴν ἂν ὁμοί ἐστεροῦντο
σὰν τὰ ζῶα λογικῶν,
τάχα θά ἐζημιούντο
ζῶντες οὕτω τοῦ λοιποῦ;*

Ἐκοπίασα πολὺ διὰ νὰ ἠμπορέσω νὰ εἰσδύσω εἰς τὸ βάθος τῶν νοημάτων τοῦ φιλοσοφικοῦ αὐτοῦ ποιήματος. Καί ὅμως δὲν τὸ κατώρθωσα. Ὁμολογῶ τὴν ἀδυναμίαν μου. Ὁ « Ζ ω ῖ λ ο ς », ὁ ὁποῖος θεβαίως δὲν ζημιούται καθόλου ἀπὸ τὴν ζωὴν ποῦ ζῆ, ἠθέλησεν ἴσως νὰ μᾶς... ἀ π ο κ ι η ν ὡ σ η, ἀναγκάζων ἡμᾶς νὰ σκεφθῶμεν τόσο πολὺ διὰ νὰ ἐννοήσωμεν τοὺς στίχους του.

Ἄλλ' ὅπως καί ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, τὸ πρόβλημα τὸ ὁποῖον μᾶς θέτει μὲ τὸ τελευταῖον του τετράστιχο, εἶναι ἀρκετὸν διὰ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ πρὸς τὴν ἀθανασίαν... τε τ ρ α π ο δ η τ ε ῖ .

Ἐκτὸς ὅμως τούτων « Αἱ φιλοσοφικαὶ παρατηρήσεις κτλ... ἀποδεικνύουν τὸν « Ζωῖλον », πολὺ τ α λ α ν τ ο ὕ χ ο ν, διότι τὸ ποίημά του ἐστάλη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ « Βέλους », μὲ ὑπηρέτην, ὅστις ἔφερεν ἰδιαιτέραν στολὴν.

Ο ΤΑΛΑΣ

ΤΕΡΑΣΤΙΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Ἡ τύχη ἔρριψεν εἰς τὰς χεῖράς μας τὸν ἐξῆς θαυμάσιον μαργαρίτην, τοῦ ὁποῖου ἐγγνώμητα τὴν πιστὴν ἀντιγραφὴν:

**Κοντράτος ἢ συμφωνικὸν σου Μισθοῦτοῦ
Διδασκάλου**

Διὰ τῆς παρουσίας μου σφρονικτικῆς καὶ κοντρατικῆς γραφῆσεως τοῦ τρέχοντος τοῦ αὐτοῦ χρόνου τοῦ χίλια ὀκτακόσια εὐδομήντα Ἰουνίου δέκα πέντε σιγχρονος λαβὸν θάρος καί τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν ἔνεκα τὸν ἐξάρχον καί διμογερόντων καί μεταξῆ τοῦ μικροπολίτου τῆς συνοδίας καί τοῦ ἐπισκόπου του ἵνα ἐπέμφθῃ καλῶς διδάσκαλος καί ἐσοτερικὸς καί ἐξωτερικὸς διὰ νὰ ἐξακολουθῆσῃ ἄξιως τὰ ἰσοερόμενα ἐν τῷ αὐτῷ σχολεῖον τῆς εὐαγγελιστρίας χοροῖον Ἰντσέκερὶχ βέ Φουρουντζόγλου ἀγμαγοῦ καί θέλω τοὺς διδάξει ἐπιμελὸς καί ἀνάγνωσιν γραφὴν ἀριθμητικὴν ἐξίγισιν καί τεχνολογίαν ὅσον δύναμι μάλιστα καί ψαλτικὸς ὅθεν ἀποπερατόνο ἐκ τούτοις καί θέλω ψάξω ριτὸς καί τῶν μαθητῶν τῶν γονέων ἀμέλιαν καί τὰ τῶν συνδρομητῶν διατίρῃσιν καί ἐκ τούτοις θέλω καί ἐγὼ ὁ ρηθῆς Διδάσκαλος ἐν φόβῳ Θεοῦ διδάξω καί δίνω τὴν ἀστυριάν μου πεπίθησιν ὅθεν ἐγράφη τὸ διὰ τοῦ μισθοῦ μου διὰ ἕναν καί τὸ αὐτὸ χρόνον γρόσια 1300 χίλια τριακόσια ὅθεν ἠπεγράψισαν οἱ συνδρομηταὶ καί μάρτιρες.

ΑΠΟΡΙΑ

Γιάννη, τὸν λύχνον ἀναψε κ' ἴσως νὰ ἰδῶ πτύχα
τ' ἄλογο ποιὸν ἐχτύπησε: ἐμένανε ἢ τὸν τοῖχο;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΑΝΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ

ΔΕΝ ἔφθναν τὰ βόσανα ποῦ ἐτραβήξαμε τόσους μῆνας ἀπ' αὐτὴ τὴν εὐλογημένη εὐφρογιά, ἡ ὁποία εἰς ὄσους ἔκαμεν ἰδιαιτέρα ἐπίσκεψι, ἄλλους τοὺς ἔστειλε νὰ κάμουν παρῆα μὲ τὸν προπάππο τους καὶ ἄλλες τῆς ἔκαμε νὰ σπάσουν τὸν καθρέπτη τους, ὅταν σαράντα ἡμέρες ὑστερα ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψι ἐκτύπιαζαν τὰ μοῦτρα τους σ' αὐτόν. Δὲν μᾶς ἔφθνε τὸ κακὸ ποῦ μῖς ἔκαμεν ὁ τυφοειδῆς πυρετός, ἔπρεπε νὰ μᾶς παρουσιασθῆ καὶ ἄλλη ἀρρώστια.

ΤΗΝ νέαν αὐτὴν ἀρρώστια πρῶτος μᾶς τὴν σεργίσει ἓνας οὐδέτερος φίλος μας, τοῦ ὁποίου μιά φιληνάδα προσεβλήθη ἀπ' αὐτὴν καὶ ἡ ὁποία λέγει ὅτι εἰς τὰ γιαιτροσόφια τοῦ ἱατροῦ τῆς ὀνομάζεται βελοκτινπία.

ΕΠΕΙΔΗ εἶνε νέα ἀρρώστια καὶ δὲν ἤξεύραμε ἂν εἶνε κολλητικὴ, φοβούμενοι μήπως προσβλήθῃ ἀπ' αὐτὴν καὶ ὁ οὐδέτερος φίλος μας, ἐτρέξαμε σὶ τὸν ἱατρὸ τῆς φίλης τοῦ φίλου μας, καὶ τὸν ἐρωτήσαμε τί εἶνε αὐτὸ τὸ νέο κακὸ.

Ἐμάθαμε λοιπὸν, ὅτι ἡ ἀρρώστια αὐτὴ εἶνε κολλητικὴ καὶ δὲν ὀνομάζεται βελοκτινπία, ἀλλὰ βλακοκτινπία.

Ἄς προσέξῃ λοιπὸν καὶ ὁ φίλος μας, νὰ μὴν κολληθῇ... ἀπὸ τὴν φίλην του καὶ τότε δὲν ἀνακιτωνόμεθα.

ΜΑΖΥ μὲ τὴν νέαν αὐτὴν ἀρρώστια ὁ οὐδέτερος φίλος μᾶς παρουσιάζει καὶ κάτι σπουδαῖα τυριά, τὰ ὁποία σὰν σπουδαῖα ὄπου εἶνε. δὲν θὰ εἶνε βέβαια καὶ ἱμιτασίον, σὰν μερικὰ ποιήματα, τὰ ὁποία ὁ ποιητὴς ἐφρόντισε νὰ τὰ κάμῃ πιδ ἄθπλα ἀπὸ τὸν ἄθπλισμένο τύπο ποῦ πάρθησαν καὶ ξαναμαγειρεύτησαν γιαιτὶ καὶ ὁ τύπος ἀπὸ τὴν πολυκαιρία ἄθπλίξει, μάλιστα δὲν εἶνε σὲ πορτοκαλλί, ἀλλὰ σὲ ἄθπλο χαρτί.

ΤΟΡΑ πιά δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πῆ ὅτι δὲν προουδεύομε. Γιαιτὶ βέβαια δὲν εἶνε μικρὴ πρόοδος, νὰ φορμαριστοῦμε διὰ μίας ὄλοι σὲ ξεχωριστὲς φόρμες καὶ νὰ γίνωμε ἀγνώριστοι, σὰν μερικὲς κυρίες κουζίνες, ἡ ὁποιαὶ τῆς γιορτῆς φορμαρίζονται μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε εὐκολα κανεὶς ἢμπορεῖ νὰ τῆς πάρῃ γιαι κυρίες καὶ νά... βγάλῃ καὶ σ' αὐτὲς τὸ καπέλλο του.

ΟΛΟΙ λοιπὸν τώρα καὶ δικαστικοί, καὶ δημορχιακοὶ ὑπάλληλοι, καὶ κλητῆρες, καὶ θυρωροὶ θὰ μποῦν σὲ ξεχωριστὲς κατ' εἶδος φόρμες καὶ θὰ παρουσιασθοῦν κανένα πρῶτὸ ἐμπρός μας, ποῦ θὰ μᾶς κάμουν νὰ σαστίσωμε ἀπ' τὸ μωσαϊκό.

Εἴμαι ὁμως περιέργος νὰ μάθω, ἂν μαζὺ μὲ τὸ περιέχορον θ' ἀλλάξῃ καὶ τὸ περιεχόμενον, ἢ πάλιν τὸ ἴδιο θὰ μείνῃ.

ΚΑΙ Εἰς τὴν πόλιν μας ὄλα πάνε καλά. — Ἡ λάσπες πάνε καλά, γιαιτὶ ξεράθησαν, ἀφοῦ ἐξ αἰτίας τῶν ἐτσακίσθησαν κάμποσα ἄλογα κοντὰ σὶ τὸ τελωνεῖο. Καὶ ἡ βρώμεις τῶν δρόμων πάνε καλά, γιαιτὶ τῆς σκόρπισε ὁ Βαρδάρης. Καὶ ἡ γλεπιές πάνε καλά, γιαιτὶ ἀκόμη οἱ πασβάντι-

δες δὲν ἔβαλαν τὴν καινούργια τους. Καὶ οἱ λωποδύτες πάνε καλά, γιαιτὶ βροῦσκουν καὶ γελοῦνε.

ΑΛΛΑ ΚΑΙ ἡ πυρκαϊές πάνε καλλίτερα, γιαιτὶ κάποτε κάποτε θέλουν νὰ ζεσταίνωνται καὶ οἱ ἰδιοκτητῆται. Καὶ ὁ τζόγος πάει καλλίτερα, γιαιτὶ ἐφέτος πολὺ ἐνωρίς ἐστρίψεν ἡ βίδα τῶν βιδαδόρων μας. Καὶ εἰς τὸ Γκράν—Ὅτελ πάνε ὄλα πειὸ καλά, γιαιτὶ πολλοὶ καλοὶ πάνε στῆς πολὺ καλῆς σαντέζες του.

ΜΟΝΟΝ ἡ τσέπες μας δὲν πάνε καλά! Μὰ καὶ πῶς νὰ πάνε καλά!... Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ἡ γυναῖκες μας, ἡ ἀδερφές μας, τὰ κορίτσια μας, κάνου, κάθε μέρα φοβερὲς ἀνασκαφῆς στῆς τσέπες μας, γιαι νὰ πάνε σὶ τὸ Ἐρμεῖον, σὶ τὸ Δαλέγκα, σὶ τὸ Παναγιωτίδη, σὶ τὸ... σὶ τὸ...; καὶ σὶ τὸ Μουρτζοπούλου.

ΑΠΟ ΤΟ ἄλλο μέρος κάθε πρῶτὴ ἡ κυρία συμβία μας δὲν ξεχνᾷ νὰ μᾶς πῆ εἰς ὄλους τοὺς τῆς (λιγερῆς τόνους ἢ χονδρῆς ἀδιάφορον) φωνῆς τῆς: Ξέρεεις, καῦμένε! σῆμερα θέλουμε τοῦτο—χρε αζόμαστε κι' αὐτό, μὴ ξεχάσης νὰ φέρῃς καὶ τοῦτο, ἂν θέλῃς πάρε καὶ ἐκεῖνο. Καὶ ἔτσι ἀπὸ τῆς πολλῆς ἀνασκαφῆς, δὲν μένουν εἰς τῆς τσέπες μας παρὰ... τρύπες.

Ἄν λογαριάσωμε δέ, ὅτι πρέπει κάθε βράδου νὰ πάη κανεὶς σὶ τὸ Πεντζίκη, νὰ πιῇ καμμιά ντουζίνα κρίγερ, τότε πᾶμε ἀκόμη πειὸ... καλά.

Ἄλλοίμονο σὰ χάλια μας.

ΔΕΝ πειράζει ὁμως. Ἄς εἶνε καλά αὐτὸς ὁ καῦμένος ὁ κύρ Σουαρές, ὁ ὁποῖος μὲ τοὺς λαμπροὺς σουαρέδες του κάνει ἀρσενικοί, θυληκοί καὶ οὐδέτεροι νὰ ξεχνοῦμε τῆς πίκρες μας.

ΚΑΙ ΠΩΣ νὰ μὴ ξεχνᾷ κανεὶς τὰ ντέρτια του, ὅταν βλέπῃ ἔτσι ὠραῖα γλυκοκυττάγματα, ἔτσι τρελλὰ σπρωξίματα, εἰσι ἀδελφικὰ ἀγκαλιάσματα καὶ ἔτσι ἀλησμόνητα πεσίματα!

Ἄ! μὰ εἶνε μιά τρέλλα αὐτοὶ οἱ σουαρέδες τοῦ κ. Σουαρέ. Μὲ τὸ κηρὶ νὰ τοὺς ζητούσαμε, δὲν θὰ τοὺς βροῦσκαμε, νὰ μᾶς ταριάζουν τόσον καλά!

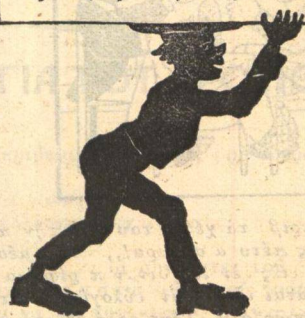
Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Οἱ κρατοῦντες τὸ πρῶτον φύλλον ἢ τὸ πολὺ τὸ δεῦτερον θεωροῦνται συνδρομηταί.

ΕΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

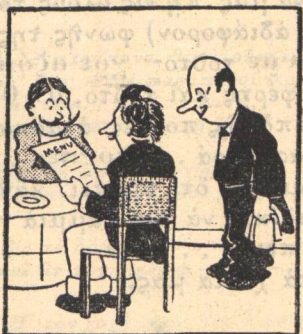
ΝΕΑ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΠΑΙΔΙ!... ΤΟ ΛΟΓΑΡΙΣΜΟ

1. — Κάποτε δ κ. Τέντζερς, Διευθυντής γνωστού έν τή πόλει μας έστιατορίου, είδε νά μπαίνουν ες τό κατάστημά του δύο καλοντυμένοι κύριοι. 'Ο κ. Τέντζερς έσπυρεν άμέσως νά υποδεχθή τους νέους πελάτας του μέ δλην τήν εύρένιαν, τήν δποιαν επέβαλεν ή έξωτερική περιβολή των δύο κυριών.

2. — Έάν έκρινε κανείς έν των φαινομένων, οί δύο αυτοί πελάται τον φουσουσαν στα γερά τον κύο-αγγύρη. Γι' αυτό και δ κ. Τέντζερς συνέστησεν ιδιαίτώς εις τον Καπάκη, τό παιδί του έστιατορίου, νά τους περιποιηθή καλά και νά προσέξ; μήπως και τους δυσαρεστήσ; εις τό παραμικρόν.

3. — Οί δύο νέοι πελάται έξήτησαν τον κατάλογον και ήρ;ισαν νά παραγγέουν τά ελιεκτότερα φαγητά: από τό μαύρο χαβιάρι, ως τή μαγιονέζα, κι' από τον κούρκο τον ψητό ως τήν έγγλέζικη μπουτιέ-κα, κι' άπ' τά άκριβότερα τυριά ως τά ωραιότερα φρούτα. Έννοείται ότι έν τώ μεταξύ ή σαμπάνιας πήγαιναν κ' έρχονταν.

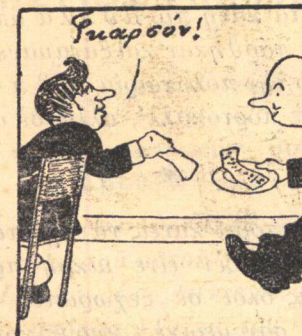
4. — 'Ο κ. Τέντζερς έτριβ; τά χέρια του από τήν πολλή χαρά του. «Μωρέ πελάται που τους πέτυχα σήμερα!», έλεγε μέσα του. Έκείνες άκριβώς τής μέρας ή λουκιές έν σήμειον π;ρίφημα και ξέρεις όταν είνε νεοάτια, τέτοιοι πελάται είναι σύν εύλογία από τον Θ.δ. Φαντάζεται λοιπόν ό καθένας πώς δ κ. Τέντζερς έβλεπε τήν κατανάλωσι που έγιν;το άπ' τους δυο αυτούς καθώς σρέπει κυριους.

5. — Τά πιάτα διεδέχοντο τό ένα τό άλλο και ή μποτίλλες επίσης. Κατά τά έπιδόρπια οί δύο κύριοι παρηγγειλαν ήλιασμένο κρασί τής Σιατιστής. 'Ο Καπάκης τά έχασε κυριολεκτώς Δέκα χρόνια τόρα που υπηρετούσε στο κατάστημα, δέν είχε διή νά γίν; τόσος τζίφος από δυο ανθρώπους.

6. — Άφού απέφασαν, οί δύο κύριοι έξήτησαν τά ξυλαράκια, παγωτό, καφέ και στο τέλος... πούρα. 'Ο Καπάκης λογαριάζων τό δυνατό πουρμπούρ έσπευσε νά ά ορρά; έσο πούρα από πέντε γρόσια τό καθένα. Έλυπήθηκε μάλιστα ότι ή Ρεζή δέν είχε καλλίτερα πούρα, νά νά μπορέσ; νά εύχαριστήσ; τέτοιους πελάτας.

7. — Στο τέλος δ ένας από τους δύο φίλους φώναξ; τό γκαρσόνι για νά πληρώσ;. «Κράτησε τό λογαριασμό και δέκα γρόσια για σένα», έπε και έδειξε στον Καπάκη ένα χαρτινο πεντόλιρο. — «'Οχι, έπεν δ άλλος, θα σε π;ηρώσω έγώ» και έδειξεν εις τον Καπάκη ένα άλλο χαρτινο π.ντόλιρο.

8. — 'Ο Καπάκης άπ;ωνε πότε από εδώ τό χέρι και πότε από εκεί. Έμενε σαν χαζός. Οί δύο φίλοι έξακολ; υψούσαν νά μαλώσουν. — «Μή, μή, γκαρσόν», έλεγε δ ένας. — «Κύττα'ε, νά μη πάρ;εσ; παράδες», εφώναξεν ό άλλος. — «Μά, φίλε μου, σε παρακαλώ.» — «Είνε άδύνατον! Σε παρακαλώ κ' έγώ!»

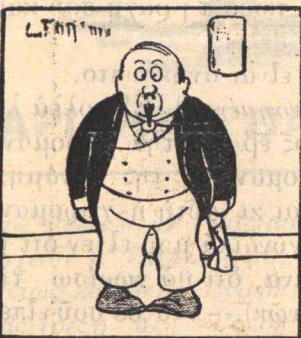
9.— 'Ο Καπάκης τὰ ἔχασε πέρα—πέρα. Οἱ δύο κύριοι ἤθελαν καὶ οἱ δύο νὰ πληρώσουν, ἐν ᾧ αὐτὸς δὲν ἤξευρεν ἀπὸ ποιὸν νὰ πάρῃ χεῖματα. Τότε ἐπεμήκην ὁ κ. Τέντζερης, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ γλυκύτερον μειδίαμα τοῦ κόσμου εἰς τὰ χεῖλη τοὺς εἶπε: «Συμβιβασθῆτε δά, καλέ! Βλέπετε, δὲν ἤμπορ ἴτε νὰ πληρώσητε κ' οἱ δύο σας!»

10.— «'Εγὼ ἤθρα τὸν τρόπο» ἐφώνησεν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο πελάτας. «Βλέπετε, ἐκεῖ κάτω, στὴ γωνία τοῦ δρόμου, τὸ φανάρι ἐκείνο;» εἶπε καὶ παρέσυρε τοὺς ἄλλους εἰς τὴν θύραν τοῦ ἐστιατορίου. «Ὅποιος ἀπὸ τοὺς δύο μας φθάσῃ πρῶτος τὸ φανάρι καὶ ξαναγυρίσῃ πρῶτος πίσω ἐδῶ, ἐκεῖνος θὰ πληρώσῃ.»

11.— «Δόξα σοι ὁ Θεός!» ἀνέγκησεν ὁ κ. Τέντζερης κατανθουσιάζομενος. «'Επὶ τέλους συνεννοηθήκατε. Τί νὰ σᾶς πῶ, ἐγὼ νοιώθω νὰ μαλώῃ κανεὶς, ἔταν δὲν θέλῃ νὰ πληρώσῃ; ἀλλὰ γιὰ νὰ πληρώσῃ πολὺ παράξενο μοῦ φάνηκε... Λοιπὸν, ἐμπρός! 'Εν... δύο... τρία!» Μὲ τὴν διαταγὴν αὐτὴν οἱ δύο φίλοι ἔσφιξαν τὰ πόδια τοὺς καὶ ἤρχισαν νὰ τρέχουν.

12.— Σὲ λιγὰκι ἔφθασαν τὸ φανάρι. Κατόπιν ἔστρεψαν τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου. Ὁ κ. Τέντζερης εἶδεν ὅτι οἱ πελάται του δὲν εἶχαν σκοπὸ νὰ ξαναγυρίσουν, ἐκὺ ἴσε κοντὰ τὸν Καπάκη καὶ εἶδε τὸν λογαριασμὸν: 450 γρόσια!... «Διάβολε!.. ἴλε τότε μέσα του ὁ κ. Τέντζερης, ἐνᾧ συγχρότως εἶδνε μιά κλωτσιὰ στὸν Καπάκη τὴν ἴπαδα σὰν ζωντόβολο. Καὶ τὸ κακό εἶπε πού τοὺς ξεπροβόδησα ὁ ἴδιος...»

Ο ΜΙΜΟΣ

Σὲ λιγὸν στίχους τραγουδῶ
πῶς βλέπω ἐγὼ τὰ πράγματα,
χωρὶς καὶ γιὰ τὴ γοῦνά μου
ὁ νόμος νάχη ράματα.

Χέρι μὲ χέρι περπατοῦν
Ἕλληνες καὶ Βουλγάροι
κι' ὁ κάθε Σέρβος μ' Ἀλβανὸς
μιλάει σὰν τὰ φλεριτράρη

Φόνος κανεὶς δὲ γίνεται
μέσ στὴ Μακεδονία.
Οὐτ' ἔχει πιά καμμιά δουλειά
κ' ἡ δόλια Ἀστυνομία.

Κανεὶς μὲ χωροφύλακες
δὲν ἔχει νταραβέρια
Κ' οἱ δικασταὶ μας κάθονται
μὲ στανωμέρα χέρια.

Οἱ φυλακὲς ἐρήμαξαν
ἔχουν νὰ ἰδοῦν πελάτη
τόσον καιρὸν κ' οἱ φύλακες
τραβοῦν γλυκὸ ραχάτι.

Κάθε χωριὸ τ' ἀπόσπασμα
δέχεται μὲ νταβούλια
καὶ φέρονν γιὰ χατήρι του
ὄρν ἂ καὶ κοποπούλια.

Κάποιοι χωριάτες τσαμπουνᾶν
πῶς οἱ ληστὲς τοὺς γόθσανε
στὸ δρόμο τὸ δημόσιο
καὶ τοὺς ξυλοκοπήσανε.

— Σκασμός! μωρέ, στὸν τόπο μας
ποῦ βρέθηκ' ἡ ληστεία;
Ἄλλη φορὰ τέτοια ψεντιά
μὴν πῆτε οὔτε γιὰ ἀστεῖα.—

Κανεὶς μας πιά παράπονο
γιὰ τίποτε δὲν ἔχει
καὶ ἡ ἀδελφοποίηση
μέσα στὸ δρόμο τρέχει.

Πάνταν ἢ γκοῖνιες κι' ὄλοι μας
κνιτᾶμε τὴ δουλειά μας
κι' ἔταν δουλειά δὲν ἔχουμε...
τρίβουμε τὴν κοιλιά μας.

Ἔτσι βλέπω τὰ πράγματα
κ' εἶσι τὰ λέω συντόμως.
Κ' ἔτσι... δὲ μὲ φοβίζει πειὰ
ὁ περὶ τύπου νόμος.

ΓΕΥ—ΓΕΛΟΙΟΣ

ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

- Μὰ τί φοβερὴ ἀκρίβεια εἶναι αὐτή, βρε ἀδερφέ! Ὡς καὶ τ' ἀλάτι ἀκρίβηνε.
- Καὶ τὸ ἀλάτι; Μὰ γιατί;
- Νά, εἶναι, λέει, ἔλλειψη στὴν ἀγορά!
- Μπᾶ; καὶ πῶς αὐτό;
- Τὸ ἐπῆραν, λέει, ὄλο... οἱ συντάχτες τοῦ «Βέλους!».
- Μὰ τί; θὰ τὰ κάνουν παστὰ αὐτὰ πού γράφουν;
- Ὅχι, ἀδερφέ. Γιὰ νὰ μὴ τοὺς λέν... ἀνάλατους.

ΠΑΣΒΑΝΤΗΣ

Η ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΚΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΦΤΣΙΚΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου)

Κ.— Μὰ τί φταίει, καλέ, ἡ γυναίκα; Αὐτὴ μοῦ ἔλεγεν ὅ,τι διάβαζε στὸ χέρι μου.

Α.— Καὶ ἄ λές· τί φταίει ἡ γυναίκα... Λοιπὸν φταίει ἐκεῖνος ὁ στρίγγλος, ὁ ἄντρας σου!... Κατόπι;

Κ.— Τί ἄλλο θέλεις κατόπι ἀπ' αὐτό; Νὰ ἔχει ἀπόφραση νὰ μὲ χωρίση.

Α.— Μὰ δὲ σοῦ εἶπε τὴν αἰτία ἡ χειρομάνδης;

Κ.— Τὴν ἐρώτησα κ' ἐγὼ τὸ γιατί. Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ διαβάσῃ τὴν αἰτία στὸ χέρι μου. Μοῦ εἶπεν ὅμως, ὅτι αὐτὸ ποῦ θέλει νὰ κάνῃ ὁ Γεώργος δὲν τῆς φαίνεται παράξενο, ἐπειδὴ σήμερα ὅσοι παντρεύονται ἀπὸ ἔρωτα γλήγορα χωρίζουν.

Α.— Ὅσο γι' αὐτὸ δὲν ἔχει ἄδικο... Βλέπεις λοιπὸν, ὅτι ἐγὼ εἶχα δίκαιο, ὅταν σοῦ ἔλεγα ὅτι δὲ μοῦ ἄρρεσεν ὁ προκομμένος γι' ἄντρας σου, ὅτι ἦταν ψεύτικος ὁ ἔρωτός του;... Βέβαια... ἔρωτας! Μὰ ποῦ χάθηκε σήμερα ὁ ἔρωτας γιὰ νὰ τὸν εὔρουν οἱ ἄντρας... Στὴν ἐποχὴ μου, μάλιστα! Ἀγαπιόμαστε μὲ τὰ σωστά. Σήμερα ὅμως ὁ ἔρωτας, ὅπως ὄλα, εἶναι ἓνα μεγάλο ψέμμα... Ἐγὼ, ποῦ μὲ βλέπεις ἀγάπησα...

Κ.— Μὰ γιὰ νὰ σοῦ πῶ, καλέ! Θὰ μοῦ πῆς πάλι τὴν ἐρωτικὴ σου ἱστορία, καὶ θὰ μοῦ ἀρχίσῃς τὴ θεωρεῖα σου γιὰ τὸν σημερινὸ ἔρωτα;

Α. (Πειστωμένη λίγο).— Γιατί; σὲ πειράζει τάχα;

Κ. (Με ὕφος ἀπελπισμένο).— Ἐδῶ χάνω τώρα τὸν ἄντρα μου! Καταλαβαίνεις; Κ' ἐσὺ θέλεις νὰ μοῦ πῆς παραμύθια!... Πρόκειται τώρα γιὰ τὸ Γεώργο! τ' ἀκούς;

Α.— Βέβαια, γιὰ τὸν προκομμένο!

Κ. (Με κλάμματα).— Τὸν ἀπιστο! τὸν προδότη! Θέλει νὰ μ' ἀφίση!... Μὰ δὲ μιλάς κ' ἐσὺ πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ μὴν ἀφίσουμε νὰ γίνῃ αὐτό;

Α.— Κατάλαβα ὅτι δὲν εἶσαι... γιὰ τίποτε.

Κ.— Τί θέλεις νὰ κάμω;

Α.— Νὰ μὴν τὸν ἀφίσης νὰ φύγῃ. Νὰ τὸν πνίξῃς καλλίτερα, παρὰ νὰ τοῦ περάσῃ.

Κ.— Μὰ πῶς; μὰ πῶς;

Α.— Ἔρω κ' ἐγὼ; Ἐσὺ ποῦ τὸν ἀγάπησες νὰ βρῆς καὶ τὸν τρόπο.

Κ.— Δὲν ἔχω νοῦ νὰ σκεφθῶ γιὰ τίποτε.

Α.— Ὅτι δὲν ἔχεις νοῦ τὸ ξέρω. Ἐπειδὴ ἂν εἶχες δὲ θὰ τὸν ἐπαιγνες.

Κ.— Αὐτὸ τοῦ τὸ εἶπα κ' ἐγὼ τοῦ Γεώργου!

Α.— Μὰ ἐσὺ νὰ δὲν μπορεῖ νὰ σὲ καταλάβῃ κανένας, παιδί μου. Τὸν πῆρες γιατί δὲν εἶχες νοῦ, ἢ καλλίτερα γιατί σοῦ πῆρε τὸ νοῦ ἐκεῖνος; τώρα ποῦ τὸν χάνεις πάλι δὲν ἔχεις νοῦ. Ἐγὼ αὐτὰ τὰ πράματα δὲν μπορῶ νὰ τὰ καταλάβω.

Κ.— (Με κλάμματα).— Οὐτ' ἐγὼ!

Α.— Κι' ἂν δὲ βρισκότανε αὐτὴ ἡ χειρομάνδης νὰ σοῦ ἀνοίξῃ τὰ μάτια, θὰ σοῦφευγε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς.

Κ.— Ὄχι, δυστυχία μου! δὲν ξέρω πιά τί νὰ κάνω. Ἐφυγε καὶ δὲ θὰ ξαναγυρίσῃ... Μὰ φταῖς κ' ἐσὺ, ποῦ τὸν ἀγριέψες.

Α.— Ἄς τὸν εἶχα ἀκόμη ἐδῶ καὶ θὰ τοῦδειχνα.

Κ. (Ἀπελπισμένη).— Δὲ θάρθῃ πιά!

Α.— Μὰ ἂν εἶναι γιὰ νὰ σὲ τρώγεται, ἄς μὴν ξαγόρθῃ. (Κάνει πῶς ἀκούει). Για σῶπα! Μοῦ φαίνεται πῶς ἔρχεται... αὐτὸς εἶναι.

Κ. (Με χαρά).— Ἀλήθεια;...

Α.— Ναι, ναι. Για νὰ σοῦ πῶ, κόρη μου... Ἄφησέ

μὲ εἶναι νὰ τὸν ὑποδεχθῶ γιὰ νὰ τοῦ τὰ ψόλλω ἄλλη μιά φορὰ ὅπως πρέπει.

Κ.— Ἄς μοῦ λείπῃ ἡ καλωσύνη σου... Για νὰ μοῦ τὸν διώξῃς γιὰ πάντα, ἔ;

Α.— Ὅχι, παιδί μου. Θὰ τοῦ μιλήσω σὰν μητέρα καὶ ὅπως πρέπει. Ἔρω ἐγὼ ἀπὸ αὐτὰ, ἔννοια σου. Ἄφησέ με... Ἄν ἀρχίσετε πάλι ἔξαφνα νὰ μιλήσετε, μπορεῖ νὰ ξαναμαλώσατε γιὰ καλὰ.

Κ.— Νὰ σ' ἀκούσω;

Α.— Καὶ β βαια πρέπει νὰ μ' ἀκούσῃ. Θὰ τὸν ὀρμη- νέψω, ἐγὼ, παιδί μου.

Κ.— Καλὰ... ἀλλὰ κοίταξε νὰ μὴ τὸν ἀγριέψῃς.

Α.— Μὴ φοβάσαι.

Κ.— Ἔστω... Ἐγὼ φεύγω... (Κινεῖται νὰ φύγῃ). Μὰ πρόσεξε στὰ λόγια σου.

Α.— Μὴ σὲ μέλει... (Ἡ Καίτη φεύγει γλήγορα).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Ἡ Ἀρετὴ μένει μὴν στὴ μέση τοῦ δωματίου καὶ κοιτάζει κατὰ τὴν εἴσο' ο μὲ ὄφρος αὐστηρῶς.

Α. (Μόνη).— Ἐννοια σου καὶ θὰ σοῦ τὸν κάνω ἐγὼ νὰ μάθῃ τί θὰ πῆ... πεθερά! Θὰ τοῦ δώσω νὰ καταλάβῃ πῶς μὲ λένε. Θὰ τοῦ δείξω, πῶς ξέρω πολὺ καλὰ μὲ ποιὸν τρόπο πρέπει σήμερα νὰ μεταχειρίζονται οἱ γυναῖκες τοὺς κυρίους ἄντρας!

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Μπαίνει ὁ Γεώργος μ' ὀρμή. Πεταῖ τὸ καπέλο του σὲ μιά καρέ- κλα. Ἡ Ἀρετὴ προχωρεῖ πρὸς αὐτὸν μὲ σοβαρότητα. Ὁ Γεώργος προ- χωρεῖ μὲ θυμὸ. Βρίσκονται ὁ ἓνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον καὶ κοιτάζονται κατὰμματα.

Γ. (Με θυμὸ).— Κυρία!

Α. (ἐπίσης).— Κύριε!

Γ.— Ἐδῶ εἴσατε ἀκόμη;

Α.— Εἶμαι καὶ θὰ εἶμαι γιὰ νὰ προστατέψω τὸ κορί- τσι μου. Ἐνόμισες, κύριε, πῶς εἶναι ὀρφανὴ καὶ ἔρημη στὸν κόσμον καὶ θὰ μπορούσες νὰ ἐφαρμόσῃς ἐπάνω της ὄλες τῆς παραξενιέζης σου; Πρέπει νὰ μάθῃς, κύριε, ὅτι δὲν θὰ σοῦ τὴν ἀφίσω...

Γ.— Πρὶν τὸ μάθω ἀπὸ σένα σοῦ λέγω κ' ἐγὼ ὅτι τὸ πῆρα ἀπόφραση νὰ τὴν ἀφίσω.

Α. (Με ἀκκληξή).— Πῶς;!!

Γ.— Μάλιστα. Ὅλα ἐτελείωσαν. Ἡ Καίτη εἶχε δί- καιο. Ἡ χειρομάντις τῆς εἶπεν ἀλήθεια.

Α.— Ἀλήθεια;

Γ.— Βέβαια. Μοῦ τὸ εἶπε κ' ἐμένα, πῶς θὰ χωρίσῃ μὲ τὴ γυναίκα μου. Ἄ! ἡ χειρομαντεῖα εἶνε τρομερὸ πρᾶμα.

Α.— Μὰ εἶναι στὰ καλὰ σου, γαμπρέ μου;

Γ.— Τελείωσε. Δὲν ἔχω καιρὸ καὶ ὄρεξη νὰ χάνουμε σὲ λόγια. Θὰ πάρῃς τὴν κόρη σου καὶ θὰ φύγῃς.

Α.— (Ἐξω φρενῶν). Κύριε!... Εἶσαι ἓνας ελεεινός...

Γ.— Γὸ ξέρω. Μοῦ ἰδὲ εἶπες τόσες φορές.

Α.— Θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ...

Γ.— Δεῖξέ μου τώρα τὴ ράχη σου καὶ ἄλλη φορὰ μοῦ δείχνις ὅ,τι ἄλλο θέλεις.

Α.— Μὰ αὐτὸ εἶναι ἀνήκουστο.

Γ.— (Στὴν μετανοημένην). Ἐ! πολλὰ λόγια δὲ θέλω... Καὶ ἐγὼ ὁ ἀνόητος ἐβρίξα τὴν χειρομάντιδα καὶ δὲν ἐ- πίστευα στὴν χειρομαντικὴ τῆς δύνομη. Ἄ! εἶχα πλὴν λάθος. Τί σοῦ εἶναι κ' αὐτὴ ἡ χειρομαντεῖα! ὄλα τὰ ἀ- νακαλύπτει. Στὴ γυναίκα μου εἶπεν ὅτι θὰ τὴν χωρίσῃ ὁ ἄντρας της, σ' ἐμένα, ὅτι θὰ χωρίσω τὴ γυναίκα μου...

Α.— (Ἐξω φρενῶν).— Μὰ δὲ σοῦ εἶπε τί θὰ κάνῃ κ' ἢ πεθερά!

Γ.— Ἡ πεθερὰ θὰ καθήσῃ στ' αὐγὰ της.

Α.— Τὸ φαντάζεσαι;...

(Ἐλεται τὸ τέλος)

Παπούτσια σιέρια καὶ κομπὰ καὶ με τερὴ κὸμ-σὶ κὸμ-σὶ εἰς τοὺς Ζαχοπούδους χρονικεῖς δὴ πάρε Θεσσαλονικεῖς!

ΕΙΣΘΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΟΡΑ;

ΕΙΣ ΤΟΤ

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ

ΚΑΙ ΘΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΘΗΤΕ ΣΕ ΤΙΜΗΚΑΙ ΕΜΜΟΡΦΙΑ

ΜΠΙΡΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΚΑΙ ΜΕΖΕΔΕΣ ΕΚΛΕΚΤΟΙ

Σοῦ περισσεύει ὀλίγο χρῆμα; Μὴ τὸ ξεδεύεις γιὰ τὴν οἶμα. Τρέξε στὴν Τράπεζαν τῆς Μιτυλήνης Ταμειντήριο τοῦ λαϊκοῦ λίγα δὴ δόξης πολλὰ δὴ πείρη, με πισσεράμισον τοῖς ἑκατό. Κι' εἶσι χωρὶς ἐνσκολία ἐποκτικῆς πιτσιουσία.

Ἄστέριος Γούστου ὁ γνωστὸς καὶ ρέκτης χαρτοπώλης στὰς Σέρρας ὁ μοναδικὸς προμηθευτὴς εἰκόνων βιβλίων καὶ κανόνων τῆς νεολαίας ὅλης πωλεῖ παντοῖα ὑλικά τῶν χειροτεχνιμάτων κι' ἀπαγορεύει πώλησιν κρυφομεϊδιαμάτων

ΓΑΛΑΚΤΟΥΧΟΝ ΑΛΕΥΡΟΝ ΣΤΩΦΕΡ

ΜΟΝΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚῇ

ΛΑΣΚΑΡΙΔΗΣ & ΠΑΣΑΝΙΚΑΣ

Ὅποιος θέλει στὴν Γκιουμουλιζίνα ξενοδοχεῖον μ' ἐπιπλα φίνο, ὅπως καὶ στὴν Λύρῳπη ἄς τρέξῃ σὴν «Ροδόπη» τοῦ Ἀθαλασιάδου τοῦ ρέκτου εἰ' ἀρκατιάση, ἂν θέλῃ με χλιδὴ καὶ φθῆνια νὰ περάσῃ.

Τύποις Η. Σ. Ἀρδίτῃ

Καβαλλιώται κάθε βράδν στοῦ Στρατῆ Ζαχαριάδου Χίλιων λογίων θά εἴηστε περιφνημαῖς κον- [σέρβες καὶ χάρι στοῦ σερβίρισμα καὶ νόστιμους με- [ζέδες Μά καὶ κονιάκ ἐλληνικὸ καθὼς καὶ τσοκο- [λάτα μύτρα ἀφράτυ καὶ ποτὰ ποικίλα ροδολάτα εἰς τοὺς «Φιλίππους» ὅλοι σας πηγαίνετε [τρεχάτο. να βρῆτε εὐχαριστήσι κι' ἀρχοντικὸ ραχατι

Ἄνθοδέσμα καὶ στεφάνους γιὰ κηδείας καὶ γιὰ γάμους μέρα, νύχτα, πρωί, βράδν βροῖσκες στοῦ Εὐριβιάδου τοῦ γνωστοῦ Κωνσταντινίδου καὶ ἀνθέων πλεῖστα εἶδη Φθῆνια χάρις κι' εὐωδιά ὁποῖος θέλει βρῆ παιδιὰ ἢ στοῦ Ἁΐ Θανάση πλάγι ἢ στοῦ «Ὀλυμπόν» ἄς πάγῃ.

Στὴν Ξάνθην εἶν' ἡ «Ροῦμελν» ξενῶν μοναδικὸς χωρὶς ξανθομανρειδερές, ὀθινὸς καὶ παστρικός

Χωρὶς συλλογὴ πολλή καὶ χωρὶς πολὺ ν' ἀργῆστε τρέξτε στὴν «Ἀνατολήν», ἀσφάλειαν ἐλληνικὴν στὰς πληρωμὰς τῆς τακτικῆς τὴν ζωὴν σας ν' ἀσφαλῆστε. Ἔχει ἐγγύησιν τῶν κεφαλαίων καὶ δίδει μέρισμα πολὺ γενναῖον.

Με ραχάτι ὁποῖος θέλει νάκατση, ἄγνωστος ἂν φθάσῃ σὶὸ Λεδε-Ἀγάτσι ἄς πάγῃ στὴν «Λύρῳπη» τοῦ Κανελλοπούλου, εἶπον θά βρῆ κρεζβάτι καὶ φαγητὸ Λουζούλου.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ "ΒΕΛΟΥΣ,"

ΕΙΣ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΚΑΛΟΓΕΡΠΟΥΛΟΥ-ΒΕΛΛΙΔΟΥ

(Παρά τὴν "ΝΕΑΝ ΑΔΗΘΕΙΑΝ,")

Συνδρομὴ ὠρισμένη καὶ προπληρωτέα

Ἐν Θεσσαλονίκῃ	Γρ. ἀργ.	45
Ἐν τῷ Κράτει	»	54
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν	φρ. χρ.	15
Ἐξάμηνιοι τὰ ἡμίση		
Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται γροσίον		

Πᾶσα ἀπόδειξις πληρωμῆς εἶνε ἔγκυρος μόνον ὅταν φέρῃ τὴν ὑπογραφήν Κ. ΒΕΛΛΙΔΗΣ ἢ Ι. ΜΗΗΤΟΣ.

Λεσχῶν. Ὡς εἶναι γνωστὸν κατόπιν ἐγκυκλίου τοῦ κεντρικοῦ γραφείου τῶν Βουλγαρικῶν Λεσχῶν πρὸς τὰ λοιπὰ κέντρα τοῦ ἐσωτερικοῦ, αἱ Βουλγαρικαὶ Λέσχαι ἐκλείδαν, διὰ τὸ ἀνοίξουν... νέας πλῆγας εἰς τοὺς Μακεδόνας. Τὸ κλείσιμον τοῦτο εἶναι σπουδαῖον γεγονός, διότι κατόπιν αὐτοῦ τὰ μέλη τῶν Λεσχῶν θὰ περιμένουν τὴν ὀργάνωσιν νέου ἔργου, τὸ ὁποῖον, ὡς λέγει ἡ ἐγκύκλιος, θὰ ἀγενερθῇ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων... τῶν καέντων μέχρι τοῦδε ὑπὸ τῶν Βουλγάρων κομιτατζήδων χωρίων.

ΘΕΟΤΟΥΜΠΗΣ

ΞΕΝΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἄσπανός λέγει ὅτι «ἡ γυναῖκα εἶνε φωτιά, μετὴν ὁποῖαν παίζει ὁ Διάβολος.»

Ἐπίσης ὅτι «ἡ γυναῖκα, ποῦ ἀγαπᾷ, εἶνε περισσότερον πονηρὴ ἀπὸ τὴν ἄλωποῦ.»

Ἄραφ συγκρίνων τὴν καλλονὴν τοῦ ἀνδρός καὶ τῆς γυναικὸς λέγει: «Ἐμμορφιά τοῦ ἀνδρός εἶνε ἡ φρόνησις. Ἐμμορφιά τῆς γυναικὸς εἶνε ἡ ἐξωτερικὴ μορφή της.»

Ἐπίσης: «Ρῶτα πάντα τὴν γυναῖκά σου καὶ κάμε ὅ,τι θέλεις.»

Ἄσπανός λέγει: «Ἡ φιλάρεσκῃ γυναῖκα εἶνε σὰν τὸν ἴσκιον. Τὴν καταδιώκεις φεύγει. Φεύγεις, σὲ καταδιώκει αὐτή.»

Ἐπίσης: «Θέλεις νὰ καταλάβῃς ἕνα ἄνθρωπον, συζήτησε μαζί του. Γιὰ νὰ καταλάβῃς τί σκέπτεται, μιὰ γυναῖκα, τρόπος δὲν ὑπάρχει.»

Ἄσπανός λέγει: «Ὅσον περισσότερος ἕνας ἄνθρωπος ἀγαπᾷ ἀπὸ τὴν γυναῖκά του, τόσο καλλίτερος γίνεται. Ὅσον περισσότερον ἕνας ἄνδρας ἀγαπᾷ τὴν γυναῖκά του, τόσο χειρότερη γίνεται αὐτή.»

ΜΙΣΟΓΥΝΗΣ

ΜΕΛΑΝΩΜΑΤΑ

Ἐκ τοῦ Ἀστυνομικοῦ δελτίου:

«Μετῃφθούσαν προχθὲς εἰς τὸ φαρμακεῖον τῆς ὁδοῦ Κολομβοῦ πέντε τραυματῆαι φέροντες διαμπερῆ τραύματα.

Ἀνακριθέντες ὑπὸ τοῦ ἀστυνόμου τοῦ τμήματος ἐκείνου κατέθεσαν ὅτι συνεπλάκησαν μετὰ τοῦ κ. Προέδρου τῶν Προέδρων καὶ εἶναι ἅπαντες Πρόεδροι διαφόρων σωματείων τῆς πόλεως μας. Ἀφορμὴ τῆς ἐπίσης ἦσαν διαφοραὶ περιουσίας... τῶν σωματείων.

«...Ὁ αὐτὸς ἀστυνόμος μεταβὰς εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ κ. Προέδρου τῶν Προέδρων διὰ νὰ λάβῃ τὴν κατάθεσίν του εἶδεν αὐτὸν ἀναγινώσκοντα τὸ σύγγραμμα τοῦ μακαρίτου Κικέρωνος «De officiis» δηλαδὴ «Περὶ καθικόντων ἢ ἀπλούστερον περὶ ὀφθικίων.»

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς δημοσιευθείσης κάποιου διατριβῆς τοῦ πραγματικοῦ συμβουλίου τῆς συντεχνίας ἄρτοποιῶν διὰ τῆς ὁποίας κατηγορεῖται ὁ κ. Πρόεδρος τῶν Προέδρων ὡς κακῶς διαχειρισθεὶς τὴν περιουσίαν των, γράφειν οὕτως τὴν ἐξῆς ἀντιδιατριβὴν:

«Πολλάκις ἐθαύμασα τίσι ποτὲ λόγοις ἐπείσαν Διοικητικὸν συμβούλιον ἄρτοποιῶν οἱ γραψάμενοι ὅτι κακῶς διεχειρίσθην οἰκονομικὰ εἰρημένως συντεχνίας. Ἐψεύσαντο καὶ ὀκνοφαντίαν ἐποιήσαντο οἱ τοιαῦτα γραψάμενοι, δῆλον δὲ ποιῶ ὅτι ναὶ μὲν ταμεῖα συντεχνίας ἄρτοποιῶν ὡς καὶ κεκοιμημένον ἐμπορικὸν ἐπιμελητηρίου ἐθαλασσοποιήσαν, ἀλλ' ἐν πνεύματι αὐτοσυνηθείας! Εἰ δὲ «Φάρος» Δία οὐκ εἶνε καὶ ἐν ἀγορᾷ κηρύσσει ἐμὲ φαῦλα πεποικῶτα, τοῦτο πράττει ὀρθῶς πρὸς τὰ ἡμέτερα περισπούδαστα ἄρθρα...»

ΑΚΑΡΝΑΝ

Υπεύθυνος συντάκτης Γ. ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ